

PIRAAT C. BEAR

EN DE

VERBORGEN SCHAT

CATH MUERMANS

Iedereen heeft een vriend nodig.

Een vriend die je laat lachen.

Een vriend die naast je staat als het spannend wordt.

Of een vriend die precies zegt wat jij eigenlijk wilde zeggen.

Soms is dat een mens.

Soms een dier.

En soms.....een **buikspreekpop**.

Een buikspreekpop is nooit zomaar een stuk stof of pluche.

Hij kan praten, gek doen, stoer zijn en zelfs je geheimen bewaren.

Voor mij is **Piraat C. Bear** zo'n vriend.

Hij is stoer, grappig, soms een beetje bang (voor zeepbellen, maar dat vertellen we niet te hard), en altijd klaar voor avontuur.

Dit boek gaat over zijn grootste tocht, vol stormen, katten, Stofmonsters en natuurlijk koekjes.

Maar boven alles gaat het om vriendschap.

Hoofdstukken

Deel 1

1 De draaikolk in de wasmachine

2 het eerste echte schip

3 De schatkaart van opa

4 storm op zee

5 De bemanning

6 De grote schattenjacht

7 Piraat tegen piraat

8 kapitein op vakantie

9 Het geheim van C. Bear

10 Een echte held

Deel 2

Een buikspreekscript geschikt om op te treden.

De draaikolk in de wasmachine

*In de badkamer was het stil. Alleen het zachte gezoem van de wasmachine vulde de ruimte. Totdat het gezoem veranderde in een **gehuil**. De trommel draaide sneller, sneller, **sneller**,- alsof er een storm opstak achter het ronde raampje.*

*“Eh.. dat ding doet raar, zei Oliver , met de hand al half naar de knop **UIT**.*

Te laat.

*Met een doffe **Boem** schoot het deurtje open. Een wolk van stoom en sop rolde naar buiten, en uit de schuimnevel sprong — druipend, glinsterend, met bellen in zijn oren — een grijze, pluizige verschijning. Hij landde met een **plof** op de badmat, zette zijn pootjes in zijn zij, en grijnsde.*

“ARRR!”gromde hij. “ Breng mij naar het dek ,
scheepsjongen, want Piraat C. Bear is terug van de
diepte.

Oliver stotterde. “ Je..je bent een knuffelbeer.”

“Fout,” zei Bear, terwijl hij een zwart lapje van.. een
sok?..over zijn oog trok. “ Ik ben een **Kapitein**. En
deze wasmachine—” hij knikte respectvol naar het
nog nabrullende monster” — was een draaikolk die
mij wakker heeft geschut.”

Bear rook naar lavendel en avontuur. Bellen ploften
van zijn vacht als kleine vuurwerkjes.

“Als jij een piraat bent,” zei Oliver langzaam, “waar
is dan je schip?”

Bear trok zijn natte wenkbrauw omhoog.

*“Waar jij staat, is **mijn** dek. Waar jij kijkt, is **mijn** zee. En waar koekjes zijn, is **mijn** schat.”*

*“Maar luister goed, scheepsjongen. De zee—zelfs de zee in een badkamer—fluistert mij iets toe.” Er is een **schat**. Een oude. Verborgen. Gevaarlijk lekker.”*

Oliver grinnikte. “Laat me raden: in de keukenkast?”

*“Goud is soms meel en chocola,” gaf Bear toe, maar dit is groter. Ik voelde het, terwijl de draaikolk mij draaide: een **kaart**. Een kaart van Opa Coala-Bear. De grootste piraat die ooit een poot in de zee heeft gezet.”*

“En waar is die kaart dan?”

Bear kneep één oog dicht (het andere zat toch al onder de lap) en tikte met een zeepbel op Oliver’s borst.

“ Alle grote tochten beginnen met zoeken waar je het minst durft te kijken.”

Oliver keek rond. “Onder ..het bed op mijn slaapkamer?”

Bear rilde. Daar wonen Stofmonsters. En..slippers.”

“Bang?” plaagde Oliver.

*Bear zette een stoere stap naar voren, gleed uit over een bel, en herstelde zich met een pirouette die hij **absoluut** zo bedoeld had. “ Een kapitein is nooit bang. Hij is slechts.. oplettend. Kom mee.”*

We slopen door de gang. De vloer kraakte, de bubbels dempten de stappen. Bij de slaapkamerdeur hield Bear zijn poot omhoog. “Stil. In elke haven kan een vijand liggen.”

“Welke vijand?” De klerenstoel?”

*“De **Stoere Stoel**,” zei Bear dramatisch, “is berucht.*

Menig piraat is door hem verslonden.” Hij sprong op de stoel, zette zijn poot op de leuning, en hief een denkbeeldige sabel. “Maar ik— Kapitein C. Bear — en mijn dappere scheepsjongen—hij knikte goedkeurend naar Oliver—“laten ons niet vangen.”

*Onder het bed blonk iets. Iets kleins, met een rafelrand. Bear dook omlaag, verdween in de schaduw, en er klonk een strijdkreet, gevolgd door een nies. “**hatsjie! Stofkanonnen!**”*

*Oliver trok Bear voorzichtig terug aan zijn jas. In zijn pootje klemde een vochtige, opgevouwen lap met vlekken en vouwen. Geen papier. **Stof**. Nee — geen stof. **Stof en lijnen**.*

“Een zakdoek?” vroeg Oliver.

*“Een zeekaart die ons naar de schatkaart brengt,”
fluisterde Bear. Hij blies er zacht overheen; zeepbellen
dansten boven de lijnen. Op de lap, met bruinige inkt,
stond een wiebelige tekening:*

*Een rechthoek met een rondje (de wasmachine), een
lange gang (de gang), en aan het einde..een kruisje.*

“De keuken,” zei Oliver

*“De **krochten**,” verbeterde Bear. “ Waar de ijskoude
winden huilen (de vriezer), waar de metalen deuren
kraken (de oven), en waar het grote ijzeren monster
alles bewaakt..”*

“De vaatwasser?”

*Bear knikte ernstig. “Geen piraat gaat ongestraft langs
het **Dwaalmonster der Borden**.*

Hij rolde de kaart op en stak hem tussen zijn riem.

*“Vooruit, scheepsjongen . Maar hou je ogen open. Een
schatkaart wordt nooit alleen achtergelaten.”*

Ze daalden de trap af richting de keuken.

“Hoe.. hoe bedoel je? Is er dan nog iemand op zoek naar de schat” stamelde Oliver.

*Bear legde de kaart op het aanrecht en draaide zich om naar Oliver. Voor hij kon reageren kwam het antwoord uit de duisternis, als een zacht, krassend **miauw**.*

Twee gele ogen lichtten op vanuit het hoekje naast de koelkast. De staart zwiepte. Een silhouet sprong soepel op het aanrecht en ging precies op het kruisje op de kaart zitten, alsof het wist wat we zochten.

*Bear verstijfde. “Kapitein..**Snorhaar**, siste hij.*

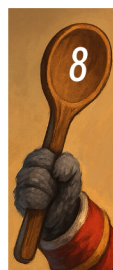
De kat geeuwde traag en liet zijn klauwen even zien.

Het was geen gewone huiskat. Rond zijn hals bungelde een leren bandje met — was dat een miniatuur

***Schedeltje**? Boven één oog zat een getekend litteken.*

En op zijn kop— zwoer Bear— schemerde iets dat verdacht veel leek op een heel klein piraten hoedje.

“Hij bewaakt de schatkaart,” fluisterde Bear. “En wat hij bewaakt, is nooit ver van de schat.”

Oliver slikte. “Wat is het plan, kapitein?”

Bear veegde een laatste bel uit zijn vacht. Zijn stem werd laag. Vastberaden. “We leiden hem af. Jij lokt hem met”—hij rook aan de lucht—“tonijngeur uit blik. Ik sluip erlangs. Klaar?”

Voordat Oliver “nee” kon zeggen, klonk er een klik. Snorhaar’s oortjes draaiden. Zijn kop schoot onze kant op. De ogen vernauwden.

Bear glimlachte dapper en fluisterde, “Plan B?”

“Wat is Plan B?” fluisterde Oliver terug.

*Bear haalde diep adem. **Rennen.***

De kat sprong op en siste dreigend.

De Stofmonsters

Onder de bedden, achter kasten diep in vergeten hoeken wonen de **stofmonsters**-, kleine pluizige schepsels die bijna niemand ooit ziet. Ze zijn gemaakt van oude kruimels, verloren sok-pluisjes en gefluisterde dromen. Overdag liggen ze stil, als hoopjes stof die niemand opmerkt. Maar zodra het donker wordt, rekken ze zich uit, geeuwen zachtjes en beginnen te kruipen door het huis. Stofmonsters zijn geen gevaarlijke wezens. Integendeel: ze houden van rust, geheimen en **vergeten dingen**. Ze verzamelen wat mensen laten liggen-knopen, stukjes lint, koekjeskruimels, oude tekeningen en...soms zelfs **piratenschatkaarten**.

Hun grootste liefde is het **stof** zelf. Ze eten het niet, maar wikkelen zich erin als in een warme deken. Hoe meer stof, hoe zachter en ronder ze worden. Ze bouwen hun nesten diep onder bedden of achter zware kasten waar niemand ooit komt. Daar vertellen ze elkaar fluisterverhalen over alles wat mensen zijn vergeten.

Stofmonsters zijn verlegen. Ze laten zich alleen zien aan wie **zachtaardig en nieuwsgierig** is en wie niet schrikt van een beetje rommel. Zo zag ook Bear er eentje, die nacht dat hij de schatkaart vond. Het Stofmonster rolde naar voren, keek hem met grote ogen aan en...schoof de kaart naar hem toe. Want Stofmonsters houden niet van avontuur, maar wél van **diegenen die avonturen beginnen**. Ze bewaren geheimen, maar geven ze graag door aan wie er iets moois mee kan doen.

